

·Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴδὲ τοῦ κυρίου
ἀνέκδοτον· καὶ νῦν ἀνατυπώμενον τὸ Ἐξάγγελιον·

Ἡ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἑκδόσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Νοέμβριος 1993

·Αρ. Φύλλου 2
(40)

Η ΑΛΥΣΙΔΑ ΤΩΝ ΠΤΩΣΕΩΝ

·Απὸ τὸ 1920 τὸ πατριαρχεῖο Κων/λεως ἀντὶ νὰ φрукτωρῇ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ εἶναι ἀληθινὸ Φανάρι γιὰ τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς αἰρέσεως εὐρισκομένους, αὐτὸ ἀντιθέτως θαυμάζει τὴν... παπικὴν αἵρεσιν, τὴν ἐγκωμιάζει καὶ τέλος γίνεται ἓνα με αὐτήν!

Μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ Κων/λεως καὶ Ρώμης καὶ τὰ διάφορα «συλλεΐτουργα», τὸ Φανάρι προχώρησε καὶ στὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἱερωσύνης τῶν παπικῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῶν μυστηρίων των, τὴν πρωτοκαθεδρίαν τοῦ πάπα ἐν τῇ πενταρχίᾳ τῶν Πατριαρχῶν καὶ συνεπῶς τὴν πλήρην ἐξίσωσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν! Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἔπρεπε νὰ λάθουν καὶ τὸ χρίσμα τῆς θεολογίας, συνῆλθαν τὸν παρελθόντα Ἰούνιον οἱ θεολόγοι τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Παπικῶν εἰς τὸν Λίθανον καὶ ἐξέδωκαν νέαν προδοτικὴν ἀπόφασιν, ὡς εἶχαν πράξει πρὸ τριετίας εἰς τὴν Ἑλβετίαν μετὰ τοὺς Μονοφυσίτας. Κατ' αὐτήν:

·Ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του —ὁμολογία τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων— δὲ ν δ ὕ ν α ν τ α ι ν ᾱ θ ε ω ρ η θ ο ὦ ν ὡ ς ἀ π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ῇ ἰ δ ι ο κ τ η σ ι ᾱ μ ι ᾱ ς τ ῶ ν ἡ μ ε τ ἑ ρ ῶ ν Ἑ κ κ λ η σ ι ῶ ν. Εἶναι σαφὲς ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμός. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουν ἐαυτὰς ἀμοιβαίως ὡς ἀδελφάς Ἐκκλησίας, ἀπὸ κοινοῦ ὑπευθύνους διὰ τὴν τήρησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ»!!

·Ἦτο ἡ ἐπιβράβευσις τοῦ Παπισμοῦ διὰ τὰ παλαιὰ καὶ σύγχρονα ἐγκλήματά του ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων! Ἐνταῦθα θὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ ἀνωτέρω συμφωνία τοῦ Μπελεμὲντ ἔχει μίαν σαφεστάτην οἰκουμενιστικὴν συνέπειαν: ἀφοῦ κατὰ τοὺς οἰκουμενιστάς ὀρθοδόξους θεολόγους καὶ κληρικούς ἔχουν οἱ παπικοὶ μυστήρια, καὶ συνεπῶς εἶναι ἐκκλησία Χριστοῦ, διατὶ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὁ Παπισμὸς ἀδελφὴ Ἐκκλησία παρέχουσα τὴν σωτηρίαν στοὺς πιστούς; Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁμως μεριά οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔγραψαν γιὰ τὸν Παπισμὸν ὅτι ἀποτελεῖ «ἀ π ὁ θ ε ο ὦ χ ω ρ ι

σ μ ὀ ν» καὶ συνεπῶς πῶς ἔγινε τώρα «ἀδελφὴ Ἐκκλησία», ἄνευ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὴν ἀρχαία Κανονικότητα; Ἀπλοῦστατα διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ν ἑ α τ ᾱ ξ ι ς πραγματῶν ἡ ἐνωμένη Εὐρώπη πρέπει νὰ ἔχη τὸν πραγματικὸν ἀρχηγὸν τῆς μετὰ συλλειτουργοῦς τοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου, τοῦς Μονοφυσίτας, τοὺς Ἀγγλικανούς καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς λοιποὺς ἀνὰ τὸν κόσμον Προτεστάντας! Αὐτὸ πιστεύουν οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον Οἰκουμενιστὰι καθὼς καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ αὐτὰς τὰς αἰρέσεις περιπτύσσεται νοερῶς στὰ πρὸς αὐτοὺς κείμενά του, καὶ πραγματικῶς, κατὰ τὰς ἐπισκέψεις του στὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ κέντρα τῆς Δύσεως. Εἶναι οἱ πεφλημένοι σεβάσμιοι ἀδελφοί του, ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογῖται ἀποτελοῦν τοὺς θανάσιμους ἐχθροὺς του, ἀκριβῶς ὅπως αἰσθάνεται δι' αὐτοὺς καὶ ὁ πάπας. Ὅποια σύμπτωσις!

·Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ λόγους σκοπιμότητος δὲν ἔλαβε μέρος στὴν ἀνωτέρω συμφωνίαν. Μέχρι σήμερα ὁμως οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπισκόπων ἢ θεολόγων τῆς διεμαρτυρήθη διὰ τὴν νέαν προδοσίαν. Ἀποροῦμεν ἰδιαίτερως μετὰ τὴν σιωπὴν τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων. Ἀγνοοῦν ὅτι ἡ σιγὴ ἀποτελεῖ σ υ γ κ α τ ᾱ θ ε σ ι ν κατὰ τοὺς Πατέρας καὶ συνεπῶς μετέχουν ἐκόντες ἄκοντες τῆς εὐθύνης; Ἀκόμη καὶ ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης, ὁ γνωστὸς διὰ τὰ ἀντιπαραδοσιακὰ κείμενά του ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων γράφει σὲ πρόσφατον κείμενό του: «Ἀλλὰ ὅταν νοθεύεται ἡ ὀρθόδοξη διδασχὴ, ποῦ αὐτὴ μόνη σώζει, ἀφοῦ “οὐδεὶς στεφανοῦται, ἂν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ”, εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ ν ᾱ μ ἡ σ ι ω π ο ὦ μ ε ς. (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 1 Ὀκτ. '93, σ. 2).

Βεβαίως ὁ ἴδιος ἔχει ἀρνηθῇ κατηγορηματικῶς τὰ ἀνωτέρω, διὰ τῆς πολυετοῦς σιγῆς του ἐνώπιον τῆς βοῶσης αἰρέσεως, συμπλεύσας μετὰ τοὺς λοιποὺς Ἁγίον Ὅρος καὶ ἐπικροτήσας τὴν πατριαρχεῖαν Δημητρίου καὶ νῦν τὴν τοῦ Βαρθολομαίου διὰ τῆς σιγῆς του. Ὁ ἀνωτέρω ὁμως λόγος του εἶναι ἀληθὴς καὶ αὐτὸς θ' ἀποτελέσῃ τὸ μέτρον κρίσεώς του, ὅπως καὶ τῆς Π. Ε. Θεολόγων, ἡ ὁποία καίτοι πιστεύει ὡς «παναίρεσιν» τὸν Οἰκουμενισμὸν, ἐν τούτοις τὸν ἀκολουθεῖ ἀδιαμαρτυρητῶς.

Κατόπιν τῆς παρατηρουμένης ἀδιαφορίας κληρικῶν καὶ θεολόγων ἐνώπιον τῆς συγχρόνου ἀποστασίας, ὁ κάθε πιστὸς πρέπει μ ὀ ν ο ς του πλέ-

ον νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, ὥστε νὰ μὴ παρασυρθῇ καὶ αὐτὸς στὴν δίνη τῆς αἰρέσεως. Ὁ καιρὸς τῆς ἀναμονῆς ἔχει πρὸ πολλοῦ παρέλθει. Ἡ ψυχικὴ του σωτηρία ἀσφαλιζεται μόνον μὲ τὸ ἀ κ ο ι ν ὡ ν ἡ τ ο ν τῆς αἰρέσεως, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἴδιος προσωπικὰ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν κακοδοξίαν. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ μέγας ὁμολογητὴς ἐπὶ εἰ-

κονομαχίας, είναι πολύ σαφής ἐν προκειμένῳ: «Ἄλ-
λοι μὲν ἐναυάγησαν περὶ τὴν πίστιν τελείως· ἄλ-
λοι δέ, καίτοι ἐσωτερικῶς δὲν ἀσπάσθηκαν τὴν κη-
ρυττομένην κακοδοξίαν, συναπώλεσθησαν ὁμῶς μὲ
τοὺς λοιπούς, λόγῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας
ποῦ εἶχαν μαζί τους». (Ε.Π. 99, 1164Α).

Ἡ διπλῇ προσωπογραφία

Ὁ πατριάρχης Κων/λεως κ. Βαρθολομαῖος, ὡς γνωστόν, εἶναι ὁ «ἐπίσκοπος» τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Ὁπαδὸς ὅμως καὶ πρωταγωνιστὴς ὑπάρχων τοῦ παποοικουμενισμοῦ κατηγορήθη ἐγγράφως καὶ δημοσίᾳ ὡς αἰρετικὸς χωρὶς νὰ τολμήσῃ οἰανδήποτε ἀναίρεσιν τῆς κατηγορίας, ἀσφαλῶς διότι: 1. Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες ἐπιτάσσουν νὰ ἀναθεματισθῇ πᾶσα αἵρεσις, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἔπραξε τὸ ἀντίθετον, ἐπευλογῶν πᾶσαν αἵρεσιν! 2. Δέχεται ὅτι αἱ αἵρέσεις τοῦ Παπισμοῦ, Μονοφυσιτισμοῦ καὶ Ἀγγλικανισμοῦ εἶναι ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι τῆς Ὁρθοδοξίας, χορηγοῦσαι τὴν Χάριν καὶ τὴν σωτηρίαν στοὺς πιστοὺς ὡς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία! 3. Ὅποιος ἐκκλησιαστικὸς ἀρνεῖται τὰς ἀνωτέρω κακοδοξίας του τὸν καταδιώκει, ὡς ἔπραξε καὶ μὲ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Διόδωρον, ὁ ὁποῖος ἡρνήθη νὰ δεχθῇ τοὺς Μονοφυσίτας ὡς Ὁρθοδόξους. Ἔτσι ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀντὶ νὰ ἀναθεματίξῃ τὰς αἱρέσεις, οὐτὸς τὰς ἐν ἀγκάλιζεται μετὰ χαρᾶς ὑπερβαλὼν εἰς τοῦτο καὶ τοὺς πάλαι αἰρετικούς. (Βλ. Α. Δελή-μπαση, Ἀναίρεσις ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως, σ. 8 - 9, Ἀθήναι 1993, ὅπου «ἡ μεῖζων καὶ ὑπερτελής» Σύνοδος τοῦ Φαναρίου τῆς 30.7.93 ἀποδεικνύεται ἀντικανονικὴ καὶ ληστρικὴ ἐν κυριολεξίᾳ!).

Κατὰ τὴν περυσινήν δὲ ἐπίσκεψίν του εἰς Ἁγίον Ὅρος ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ τοὺς κατωτέρω λόγους ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ ἰδρώτος τῶν ἐκκαίνουργησαν ἐκ βάθρων τὰς ἐρειπωμένας Καλύβας καὶ ἡσυχαστηρίά των, τὰ ὠραιότερα ἄνθη τοῦ «Περιβολιοῦ τῆς Παναγίας», καὶ διὰ μοναδικῆς αὐτοθυσίας διατηροῦν τὴν πίστιν τῶν Πατέρων τους, ἀρνούμενοι νὰ προσκυνήσουν Βαρθολομαῖον καὶ τὴν λοιπὴν πομπὴν τῆς αἰρέσεώς του.

«Τοὺς καλοῦμεν, εἶπε ὡς νέος Βέκκος, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Κελλίον ἢ τὴν Σκήτην ἢ τὴν Μονὴν των καὶ νὰ ἀπέλθουν ἐκτὸς Ἀγίου Ὁρους, εἰς σκῆνωμα ὁμοφρόνων των ὅπου θὰ ἀναπαύωνται, διότι τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι κανονικὸν ἔδαφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ δὲν ἔχουν θέσιν εἰς αὐτὸ οἱ τάναντία φρονοῦντες πρὸς αὐτόν, οἱ μὴ ἀναγνωρίζοντες αὐτόν ὡς Κυριάρχην τοῦ Ὁρους καὶ ὡς Ἐπίσκοπόν των...» («Γρηγόριος Παλαμᾶς», Δεκ. '92, σ. 1408).

Καὶ οἱ μὲν Ζηλωταὶ Πατέρες ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰς ἀπειλὰς τοῦ «οἰκουμενικοῦ» κακοδόξου θὰ συνεχίσουν τὴν ἔνστασιν καὶ ὁμολογίαν τῶν σταθερῶς. Οἱ λοιποὶ ὅμως Ἀγιορεῖται, ποὺ ἀμνήμονες

τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν ὁμολογητῶν πατέρων τους τὸν ἀκολουθοῦν, θεωροῦν τὸν κ. Βαρθολομαῖον: «οἰακοστρόφον ἄριστον τῆς νοητῆς ὁλκάδος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου παρελαύνουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἅγιοι πατριάρχαι (τοῦ παρελθόντος). Πατέρα των ποὺ ἦλθε στὴν ἀγκαλιά των ὡς δῶρον Θεοῦ». Καὶ τοῦτο, «διότι τοιοῦτος ἔπρεπε σήμερον τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ πατριάρχης, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐλογία διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος, διὰ τὸ ὀρθόδοξον πληρωμα καὶ διὰ ὁλόκληρον τὴν Οἰκουμένην!» (Αὐτ. σ. 137ε, 1411. Καὶ ἀλλαχοῦ: «... (ὁ Πατριάρχης): ἡ χαρὰ ἀνάμεσα στὸ φθινόπωρο καὶ τὸν χειμῶνα τῆς κά-θε μοναχῆς ψυχῆς... Εὐλογία πλουσία στοὺς ταπει-νοὺς μοναχοὺς τῆς ἐπισκοπῆς του» (Ὁρθόδ. Μαρ-τυρία, Κύπρος, χειμῶνας '93, σ. 3). Ἀκριβῶς δη-λαδὴ ὅπως ἐγκωμιάζαν οἱ εἰκονομάχοι ἐπίσκοποι τοῦ Βυζαντίου τὸν αἰρετικὸν τους αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Κοπρῶνυμον «Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι σὺ θασιλεῦ, ἐλυτρώσω ἡμᾶς ἐκ τῶν εἰδώλων»!

Ὁ καθρέπτης ὁμῶς τῶν Ἀγιορειτῶν αὐτῶν εἶναι ψευδὴς καὶ ἀπατηλός, καθρεπτίζων ἀμὸν ἀντὶ λύκου. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐθύνη των παραμένει μεγαλύτερα τοῦ κακοδόξου ποιμένος των, διότι μὲ τὴν αἴγλην τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἰδιότητος παρασύρουν τοὺς ἀπλουστέρους νὰ ἀκολουθήσουν ψευδοποιμένα, γινόμενοι αἵτιοι τῆς ψυχικῆς των ἀπωλείας.

Ἡ θλιβερά ἀλλαγὴ

Τὸ 1964, ὅταν ἀρχίξει ὁ μεγάλος γύρος γιὰ τὴν μετὰ τῶν παπικῶν ἔνωση, καὶ μόνο διότι συνηντήθη ὁ Ἀθηναγόρας στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὸν πάπα Παῦλον ΣΤ΄ οἱ Ἀγιορεῖται ἀπήρθουναν «Προκήρυξιν πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν» γράφοντες καὶ τὰ ἀκόλουθα μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἐάν οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξιαν, νὰ ἔλθουν αὐτοὶ προσπίπτοντες καὶ ζητοῦντες τὸ ἔλεος, ἀσπαζόμενοι εἰς τὸ ἀκέραιον τὰ δόγματα καὶ Παραδόσεις τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως, καὶ ὄχι νὰ τρέχωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸς τοὺς αἰρετικούς. Ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην νὰ παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικὰς τοῦ ἐνεργείας, καθ' ὅσον, ἐάν συνεχίσῃ, θ' ἀποκηρύξωμεν καὶ αὐτόν»! Τί πλέον σαφέστερον, ὀρθόδοξότερον καὶ ἀπλουστερον τῶν ἀνωτέρω ρημάτων; Ἰδοὺ ὁμως σήμερον, μετὰ 30 χρόνια —ἐνὶ τῷ Φανάρι συνέχισε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ τὴν μειοδο-

σίαν τῆς πίστεως, εὐλογῶν αὐτοὺς ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀναθεματίζῃ καὶ διώκων, ἀντιθέτως, τοὺς πιστοὺς ποὺ ἀντιδρῶσαν στὴν προδοσίαν— τὸ "Ἅγιον" Ὁρος ὅχι μόνον δὲν ἀποκηρύσσει τὸν γενόμενον ἔν αὐτῳ, ἀλλὰ καὶ τὸν θεωρεῖ «χαρὰ τοῦ, εὐλογία τοῦ, δῶρον Θεοῦ»!

Ποῖοι λόγοι ἄρα γε συνέτρεξαν διὰ τὴν σοβαρὰν αὐτὴν ἀλλοίωσιν τῆς Ἀγιορειτικῆς συνειδήσεως, ὥστε ἀντὶ «ἀποκηρύξεως» τοῦ λατινοφρονήσαντος ἡγέτου τοῦ νὰ διώκῃ καὶ ἀπελαύνῃ ἐξ Ἀγίου Ὁρους τοὺς ἔχοντας τὴν τόλμην νὰ μὴ δεχθῶν τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου ἢ νὰ δημοσιογραφήσουν κατ' αὐτοῦ; Ὡς πρῶτον λόγον θεωροῦμεν τοὺς νέους Καθηγουμένους, οἱ ὅποιοι ἄνευ προηγουμένης ὑποταγῆς καὶ τὰ τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως ἀγνοοῦντες, —ὡς ἀναπτυχθέντες σὲ εὐσεβιστικὸν περιβάλλον ποὺ σκανδαλωδῶς ἀγνοοῦσε Ἰ. Κανόνες, Πηδάλιον κλπ.— ἔγιναν κυβερνήται τῆς Ἀγιορειτικῆς Πολιτείας μὲ τὰ γνωστὰ θλιβερά ἐπακόλουθα. Δεύτερος σοβαρὸς παράγων, ἡ ἐπίδρασις τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ Ὁρους διὰ τῆς προσφορᾶς τῶν ποικίλων ἀνέσεων τοῦ πολιτισμοῦ: δρόμων, ραδιοφώνου, τηλεφώνου, ἐκ τῶν ὁποίων γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία τοῦ θίου καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἐξουσίας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν δίδεται ἄνευ ανταλλάγματος στοὺς ἐραστάς τῆς, κατὰ τὸ πατερικὸν λόγιον: «ἄθλον τῆς ἀποστασίας τὴν προεδρίαν κομιζόμενοι». ("Ἀγ. Θεόδωρος Στουδίτης, 99, 1168 B). Τρίτος δὲ λόγος τῆς συνεχοῦς ἐνδόσεως τῶν εἰς τῆς Κῶν/λεως εἶναι: «γὰρ νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἔχουν δίκαιο οἱ Ζηλωταὶ καὶ οἱ Παλαιοημερολογίται». "Ἐταί προτιμοῦν νὰ συμπλέουν καὶ ἐπικροτοῦν τὸν πατριάρχην τους, ποὺ ἀναγνωρίζει στοὺς παπικοὺς ἱερωσύνην καὶ μυστήρια, τοὺς δὲ παλαιοημερολογίτας καὶ ζηλωτάς θεωρεῖ ἀνιέρους καὶ σχισματικούς! "Ἀλλως τε καὶ οἱ ἴδιοι πολλάκις, χωρὶς τὴν πίσιν οὐδενός, παρομοίως ἀπεκάλεσαν τοὺς ζηλωτάς τῆς εὐσεβείας. Το θέμα ὅμως εἶναι σοβαρὸν καὶ θὰ ἐπανέλθωμε προσεχῶς.

Ἐν ἄλλοις πταίομεν...

— Γέροντα, μὲ συγχωρεῖτε, τὸ γνωρίζω ὅτι δὲν δημοσιογραφεῖτε, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἔχουν φθάσει σὲ ὀριακὰ σημεῖα, μίᾳ μόνον ἐρώτησιν θὰ σᾶς κάνω. Ἐχουν δίκην οἱ τρεῖς Μητροπολίτες, οὕτως ἀντιδρῶντες, ναὶ ἢ ὅχι;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου, τὸ γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν κοινωνῶ ἐκκλησιαστικῶς οὔτε μὲ τὸν Σεραφεῖμ οὔτε μὲ τοὺς τρεῖς, εἶμαι ζηλωτὴς ἢ ὅπως μᾶς λέτε παλαιοημερολογίτης, δηλ. προσπαθῶ νὰ τηρῶ τὰς ἀγίας μας Παραδόσεις, ποὺ διὰ τὴν αἵρεσιν τὴν σημερινὴν μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ ἀπέχω τῆς κοινωνίας τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν δορυφώρων τῶν. Λοιπὸν οἱ τρεῖς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν οἱ δώδεκα, ἀδίκως ἐξεθρονίσθησαν. Εἰδικώτερα ὅμως γὰρ τοὺς τρεῖς καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν ἔχω νὰ προσθέσω τὰ ἐξῆς. Ἀφοῦ τὸ γνωρίζουν καὶ τὸ γράφουν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ φίλοι τους, ὅτι οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις ποὺ διοικοῦν πολλάκις τὴν Πολιτείαν καὶ δι' αὐτῆς τὴν Ἐκκλησίαν μεθοδεύουν ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε νὰ διατηρῆται ὁ

σάλος καὶ νὰ ταπεινοῦται ἡ Ἐκκλησία καὶ νὰ κλονίζεται ἡ πίστις τοῦ λαοῦ, ἔπρεπε νὰ παραιτηθοῦν παντὸς δικαίωμάτος τῶν, ὥστε νὰ διασωθῇ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή νὰ μὴ κλονισθῇ ἡ πίστις τοῦ λαοῦ πρὸς τὰ θεῖα, λόγῳ τῶν μεθοδευμένων ἐκτροπῶν καὶ τῆς διαφημίσεως τῶν. Ἀπαιτῶ αὐτὴν τὴν παραίτησιν ἀπὸ τοὺς τρεῖς, διότι ὁ Σεραφεῖμ καὶ ἡ Ἱεραρχία ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ ὡς ἀπλοῦς λόχος, δὲν ἔχουν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τόλμην νὰ παύσουν τὸ σκάνδαλον. Ἄρα, κάποιος πρέπει νὰ σδύσῃ τὴν φωτιά. Καὶ αὐτὸ τὸ πράττουν οἱ ἐνάρετοι.

Μὴ ξεχνᾶς ὅτι τὸ κακὸν νικᾶται διὰ τοῦ καλοῦ, τῆς θυσίας. Προέχει νὰ σδύσῃ ἡ πυρὰ. Οὔτε νὰ λησμονῇ καὶ τὸ ἄλλο, ὅτι πολλάκις «ἐν ἁλλοῖς πταίομεν καὶ ἐν ἁλλοῖς παίδευσόμεθα». Πνευματικὸς νόμος ἀπαράβατος! Μήπως καὶ οἱ τρεῖς εἶναι ἄθωοι; Ἄν ἐκδικοῦσαν τὰ δικαίωματα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὡς παρουσιάζονται νὰ πράττουν, δὲν θὰ ἐπέτρεπαν ἐπὶ δεκαετίες νὰ κηρύσσεται ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ αὐτοὶ νὰ σιγοῦν καὶ τινες ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπαινοῦν τοὺς πρωτεργάτες τῆς! (Δὲν σοῦ ἀναφέρω τὸ ὄνομα). Ὁ θρόνος μας δηλαδή ἀξίζει περισσότερο τῆς θαλλομένης Ὁρθοδοξίας; Μὴν ἀκούς αὐτὸ ποὺ λέγουν, ὅτι δὲν θέλουν νὰ ἀφήσουν τὸ ποίμνιό τους, διότι προδίδουν τὴν ἀποστολὴν τους. Τὴν ἀποστολὴν τους τὴν πρόδωσαν ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ δὲν ἐσάλπισαν στὸ ποίμνιό τους διὰ τὴν αἵρεσιν καὶ τὸν συνεπαγόμενον ψυχικὸν κίνδυνον ποὺ τὸ ἀπειλοῦσε. Ἐκεῖ καὶ τότε ἔπρεπε νὰ δείξουν τὴν ἀγάπην τους πρὸς τὸ ποίμνιό τους. Τώρα μὲ αὐτὰ ποὺ πράττουν, ἐρήμην τοῦ λόγου τῆς ὑπαρχούσης κακοδοξίας, εἶναι σὰν νὰ λένε: «εἴμεθα ἀναντικατάστατοι λόγῳ τῆς ἀρετῆς μας». Ἀρετὴ ὅμως ποὺ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν αἵρεσιν εἶναι νόθος ἀρετὴ, ὑπενθυμίζει ποιμὴν νὰ ποὺ ἀφήνῃ τὰ πρόβατα στὸν λύκο.

Στὸ ἴδιο κρίμα εὐρίσκεται καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» καὶ οἱ διάφοροι σύμμαχοι τῶν τριῶν. Ὁταν τοὺς γράφαμε ὅτι διωκόμεθα ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἀπελαυνόμεθα ἀπὸ τὰ Κελλία μας, δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ μονάσωμε ἢ νὰ πάρωμε ὑποτακτικόν, διὰ τὸν μοναδικὸν λόγον ὅτι δὲν κοινωνοῦμε μὲ τὴν κηρυττομένην κακοδοξίαν, αὐτοὶ ἔπαιρναν τὸ μέρος τῶν διωκτῶν μας, τῶν κακοδόξων πατριαρχῶν καὶ τῆς Ἱ. Κοινότητος! Τώρα ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ σ' αὐτοὺς τὸ ἀνωτέρω λόγιον.

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ὑπάρχει στὴν ἀπόκριση τοῦ ἀγίου Χρυσόστομου πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς του ἐπισκόπους: «Κοινωνήσατε μὲν, ἵνα μὴ σχίσῃτε τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ὑπογράψῃτε δέ, οὐδὲν γὰρ ἔμαυτῷ σύννοιδας ἄξιον καθαιρέσεως ἐνόησας». Ἐν ἄλλοις λόγοις, γὰρ τὰς διοικητικὰς ἀντικανονικότητας καὶ τὰ παρεμφερῆ δευτερευούσης σημασίας θέματα, ἃς ὑποχωροῦμε, ἃς βλαπτῶμεθα πρὸς ὁσὼπι κῶς, ἀρκεῖ νὰ προέρχεται ἕνα μείζον καλόν, ἡ προστασία τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ, ἡ ἀποφυγὴ τῶν σχισμάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν λόγον τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου: «τὸ γὰρ κοινωνεῖν παρὰ αἱρετικοῦ καὶ προφανῶς διαβεβλημένου κατὰ τὸν θῖον ἀλλοτριῶ Θεοῦ καὶ προσοικειοῖ τῷ διαβόλῳ», ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἐξῆς. Ἐμεῖς ἀσπαζόμεθα τὸν ἀνω-

τέρω λόγον τοῦ ἁγίου, διότι συμφωνεῖ μὲ τὸν 31 'Αποστ. Κανόνα ποῦ ἐπιτρέπει ἀκόμη καὶ τὸ σχίσμα γιὰ «λόγους δικαιοσύνης», ἥτοι ὅταν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ἄδικος κλπ. Οἱ τρεῖς ὅμως, καίτοι ὑπάρχουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἰδίως ὁ ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρως ὡς καὶ ἡ σχετικὴ διδαχὴ τῶν ἁγίων Πατέρων ποῦ τοὺς ἐπιτρέπουν τὴν διακοπὴν κοινωνίας, (διότι ὁ 'Αρχιεπίσκοπος καὶ μὲ τοὺς κακοδόξους κοινωνεῖ καὶ αὐτοὺς ἐπαινεῖ, καί, ἀδιαφορῶν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς 'Ορθοδοξίας, ἀποκαλεῖ σχισματικούς τοὺς ἐραστάς τῶν Παραδόσεων), αὐτοὶ οὔτε καθ' ὑποψίαν δὲν σκέπτονται νὰ τὸ πράξουν, ἀλλὰ ὅλη ἡ ἀγωνία τους καὶ ἡ μαχητικότης ἐστιάζεται στὸ πῶς νὰ ξαναπάρουν τοὺς θρόνους τῶν!

Σύμφωνοι, ἀντικανονικῶς ἐξεβλήθησαν καὶ αὐτοὶ ὅμως ἀπὸ ἀντικανονικὸν 'Αρχιεπίσκοπον τοὺς ἔλαβον! Ἀλλὰ ἐγὼ πάω λίγο μακρύτερα. Ὁ ἀγώνας τῶν, ἂν ἤθελαν νὰ καλύπτεται ἀπὸ τοὺς 'Ι. Κανόνες καὶ τὴν Παράδοσιν, νὰ εἶναι δηλ. καθαρὰ ἐκκλησιαστικός, ἔπρεπε νὰ ἀποβλέπει στὸ μὴ κοινωνεῖν μὲ τὰς κακοδοξίας καὶ ἀντικανονικότητας τοῦ Σερραφεῖμ. Αὐτοὶ ὅμως διὰ μὲν τὰς κακοδόξους θέσεις τοῦ οὐδὲν ἀναφέρουν, ἀλλὰ ὅλος ὁ ἀγώνας γίνεται, ὅπως σοῦ εἶπα, γιὰ τοὺς θρόνους! Ἄν τοὺς ἔπαιρναν καὶ πάλι, εὐχαρίστως θὰ ἦσαν κοινωνικοὶ μὲ τὸν Σερραφεῖμ, ὡς τὸ ἐδήλωσαν καὶ ἐγγράφως!

Συνεπῶς ἀφοῦ τόσο χαμηλὰ ἐλατήρια ἔχει ὁ ἀγώνας τους καὶ τόσο ἀπέχει τῶν ἀπαιτήσεων τῆς

παλαιᾶς μας Παραδόσεως, δὲ ν ἀξίξει νὰ ταλαιπωρῆται ὁ λαὸς ποῦ τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ νὰ σκανδαλίζεται τὸ πανελλήνιον καὶ νὰ ἐκμεταλλεῖνται ὅλα αὐτὰ αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις μὲ σκοπὸν τὸν διασυρμὸν τῆς εὐσεβείας.

Κοντολογίης καὶ οἱ τρεῖς ἐπίσκοποι καὶ ὁ «'Ορθόδοξος Τύπος» καὶ οἱ λοιποὶ συνεργάται τῶν ἀδίκησαν τὴν ἀλήθειαν, δηλ. τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, διότι διὰ τῆς στάσεώς τῶν ἔδωκαν τὴν συγκατάθεσιν τῶν εἰς τὰς κακοδοξίας 'Αθηνάγου, Δημητρίου καὶ Βαρθολομαίου. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ θεωροῦν σχισματικούς τοὺς ἀγωνισθέντας καὶ ἀγωνιζομένους σήμερον κατ' αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ πάσχουν καὶ αὐτοὶ τώρα ἀπὸ τοὺς συλλειτουργοὺς τῶν καὶ νὰ ἀποκαλοῦνται σχισματικοὶ ἀπὸ τοὺς πρώην συνεργάτας τῶν, μήπως καὶ ἀντιληφθοῦν τὴν ἐνοχίαν τους. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Σερραφεῖμ παρουσιάζει τὴν ἐξῆς διαφορὰν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς τρεῖς. Οἱ μὲν τρεῖς ἠδίκησαν τὴν ἀλήθειαν τῆς 'Ορθοδοξίας ἀλλὰ δὲν σκανδάλισαν τὸν λαὸν μὲ τὸν θίον τῶν, ἐνῶ ὁ 'Αρχιεπίσκοπος ἔχει καὶ αὐτὸ τό... προσὸν ἐπὶ πλεόν! Αὕτη εἶναι ἡ διαφορὰ τους.

Γι' αὐτὸ πιστεύω ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνεται ὅλος αὐτὸς ὁ σάλος γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ γι' αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Μόνο τὰ τίμια καὶ μεγάλα καὶ αἰώνια ἀπαιτοῦν τέτοιους ἀγῶνες. Αὐτὰ ἀγαπητέ μου, καὶ ἂν ἔλθης σὲ ἀνάγκη, ἔλα νὰ τὰ ξαναποῦμε.

Παρωδία ἁγίου βαπτίσματος

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ 'Αγιορείτου ἐγράψαμε ὅτι στίς ἡμέρας μας γίνεται φανερά θεθλῶσις τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος διὰ τῆς καταργήσεως τῶν τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων τοῦ βαπτιζομένου. Διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι ὑπερβάλλομεν παραθέτομεν κατωτέρω δύο χαρακτηριστικὰ δῆθεν βαπτίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἐγένετο εἰς Ἄλβανίαν καὶ τὸ δεῦτερον εἰς τὴν Μητρόπολιν Πειραιῶς. Κατόπιν τούτου διατὶ νὰ κατηγοροῦμε τοὺς παπικούς διὰ

τὸν τρόπον ποῦ «βαπτίζουν»; Ἴδου ποῦ καταλήγει ὁ καταφρονῶν τὰ «μικρά», ὡς ἐχαρακτήριζον τὸ νέον ἡμερολόγιον οἱ καινοτόμοι τοῦ 1924. Ἐφθασαν νὰ καταργοῦν καὶ ἀθετοῦν τὰ καίρια τῆς σωτηρίας χωρὶς τύψιν συνειδήσεως! Πῶς εἶναι δυνατόν στίς κατωτέρω δῆθεν βαπτίσεις νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ τοῦ ὕμνου: «Διὰ καταδύσεως ἢ πρὸς Θεὸν ἡμῶν ἄνοδος γίνεται»; (Θεοφάνεια). Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ «ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι» ἐκ τῶν κληρικῶν, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου.

